

BUNA VESTIRE

ZIAR LIBER DE LYPTĂ ȘI DOCTRINA ROMÂNEASCĂ

Director
GRIGORE MANOILESCU

Prim Redactor
Mihail Polihroniade

TELEFOANE Direcția, Redacția . . . 3.26.69
Administrația . . . 3.26.60
Str. Anghel Saligny No. 2

ABONAMENTE:
Comuna urbane 1 an Lei 700
4 luni 200
3 luni 175
Comuna rurale 1 an Lei 500
4 luni 150
3 luni 125

De ziua lui CORNELIU Z. CODREANU

Darul unei gândiri

Dece n'a pierit mișcarea legionară?
A fost doar supușă la proba celei mai cumplite prigoane furioase, porante din nebunia încoronată cu inconștiența friicii lui Irod și a monstruoșității lui Neron.

Fără măcar o aparență că umbra unui ridicol simulacru de judecată, sute, se zice mil, de Români, mai toți tineri, au fost omorâți și aruncați în șanșuri, alții zăvorâți în besna rece a tennelor, numai pentru vina că erau legionari.

Mișcarea legionară trebuia distrusă din rădăcini.
Și totuși, mișcarea legionară, înălțându-se invizibilă, ca și taina spiritualității ei, a trăit.

Ba a crescut.
Și acum se arată măreață, în toată splendoarea ei.
Dece n'a pierit?

Corneliu Codreanu a întemeiat mișcarea legionară pe reforma morală a omului și a legat principiul ei conducător de ceea ce este mai năpădit în structura sufletescă a ființei omenești, de ceea ce alcătuiește trăsătura ei caracteristică, rațiunea ei superioară de a fi în lume: puterea de înfrânare a instinctelor animale, puterea de înălțare prin jertfă la idealul Dreptății divine, care culminează în lumina iubirii de Neam, forma concretă a iubirii de Dumnezeu.

Cine nu-și ridică mintea să vadă adevărul acestor realități spirituale, nu va înțelege nici azi, cum n'a înțeles nici ieri, minunea ce se desfășoară, acum cu mai multă strălucire și înfăptuire, sub ochii noștri.

Concepția nouă de viață, etica umană nouă a mișcării legionare, cum a eșuat curată din sufletul inspirat a lui Corneliu Codreanu, stă pe linia de evoluție a puterilor morale, care rămân neclintite în vârtejul prefacerilor trecătoare, în stucașul patimilor oarbe ale micimilor și nebuțiilor omenești.

I. GAVANESCU

12 Septembrie 1940.

Ultima oară...

de general C. DONA

Ultima oară l'am văzut în primăvara anului 1938, singur în boxa acuzaților, parit de doi jandarmi cu baioneta la arma — ca un criminal de rând — pe Șoful mișcării legionare «Căpitanul», înaintea Consiliului de Război (de treisăzeci de membri).

Era singur și totuși reprezentativ și apăra întreaga mișcare a celui mai curat «Naționalism Românesc». El înfrunța totul!

Nu mai uit chipul acela de apostol, de privirea hotărâtă și senină, care mi-a zâmbit trist. Trist și resemnat și-am înțeles...

Nu mai eram judecătorul din 1934, ci un admirator și martor. Simpla martor, alături de d-nii: Iuliu Maniu, prof. dr. Gerota, general I. Antonescu, Capul Statului de astăzi (surghinutul de la Bistrița), părintele Moța, g-ralii Iacob C. Comănescu, Costandache, Petronișcu, Consilierul de Casație Peti, prof. Pantazi, ș. a.

Ținută într-o cameră separată, ca nu cumva să influențăm, sau să născocim cine știe ce.

Apelul marturilor s'a făcut tot în acea clișime de odăie, unde ne înghesuise pe toți, ca pe niște conspiratori. Eram doar martorii dării, care ținuseră să vină la proces, să arate cine este și ce urmarește Corneliu Z. Codreanu, nu ca alții care totuși cităși, s'au sustras, ca să nu înfrunte mânia puterincilor zilei, ce regiseraseră acel inutil și nenorocit proces.

Era o atmosferă groasă, apăsătoare în trăsărea și decurajarea ce domnea; dela poarta de intrare a Consiliului unde ni se verificau citațiile, trecând prin două cordoane de jandarmi și poliști până la intrarea în clădirea Consiliului din Calea Pleoenei, unde ni se cercetau a doua oară actele și apoi ni se însemna numele în

tr-o conștință specială. Sus la stăp, alte verificări, după care martor fiind, te băga în minuscula cameră să aștepti.

Miroșea a cale de-o poștă a proces de formă și condamnare.

Fiecare martor cum depunea, era trimis la plimbare, politicos, dar foarte energic, încât n'a putut afla ce se petrece în sala de ședință; deși după C. J. M., odată ce-ai depus ca martor, puteai rămâne în ședință.

Actul de acuzare, interogatoriul, apelul marturilor și ascultarea a parte din martorii (mai slabi de înțeles) s'a făcut de dimineață într'un ritm de tren rapid și audierea marturilor era făcută cu tâlc!

Nouă ne vine rândul după amiază. Intru pe la orele 5, după Generalul Comănescu. Am vrut să-l întreb ce a fost interogatul? Un comisar grav, care ne observă de aproape, se apropie și ne comunică politic, dar foarte misterios, că nu avem voie să comunicăm între noi și că martorul care a depus să plece!

Curios! Parcă eram conspiratori, iar nu martori veniți din propria noastră poștină!

Am întrebat ce caută poliția pe săliile Consiliului de Război contrar uzanțelor Justiției Militare? Când la procesul din 1934 a vrut să facă același lucru, Președintele Consiliului, a cerut să se lase paza săliilor Consiliului, în vremea organelor Justiției Militare, iar d-lor să-și facă datoria la poartă și în stradă.

In sala Consiliului, o atmosferă și mai grea. Public prea puțin, în schimb sala plină de ziaristi, avocași, supraveghetori și agenți.

Nu mai văzusem pe Corneliu

(Continuare în pagina 2-a)

Mai presus de toate, dragostea

Dintre toate însușirile care alcătuiesc personalitatea, unică în istoria noastră, a Căpitanului, cea mai puternică, armonizându-se pe toate celelalte într-o unitate augustă, este, mij se pare, IUBIREA. Virtute dumnezeiască, cuprinzând într-o largă îmbrățisare dela gândul cel mai umil și mai găngav până la temutele culmi de eroism, topind în vâpșile ei toată zgura păcatelor, nesecat principiu de viață care a dat naștere unui nou tip românesc, ea a înlocuit toate rezistențele și, supraviețuind cărnil, duce, prin logica inexorabilă rânduielilor dumnezeiești, la desăvârșirea biruinții.

De dincolo de moarte și simțim dogoarea blândă, puternică, nemuritoare, unindu-ne, înfrățindu-ne înimile în cadenta aceleiași voințe, precum lumina soarelui, adierea vântului și murmurul apelor ne solidarizează în euristică fără început și sfârșit a Victiilor.

ION CHINEZU

PRIVESTE-ȚI LEGIUNEA Căpitane!

Priveste-ți Legiunea Căpitane, cum trece 'n via și aspru pasul! Pădurea oămășilor verzi purtate de zool de mil de legionari trecuți prin prigoană este astăzi mai aspră, mai tare, mai de nobilitate ca niciodată. Atâta putere ai Căpitane că și din noua viață în care ai intrat, știi tot atât de bine să poruncești ca și din viața pământească. Ca la începuturile lumii ai știut să faci din jărâna sufletului românesc de altă dată, legionari după chipul și asemănarea ta. Au înfrânt chinurile, au înfrânt umilința, au înfrânt toate ispitele. Din ei au răsarit conducători vrednici de tine, oameni în stare să audă și azi glasul tău, să înțeleagă gândul tău, să facă voia ta. Au păstrat curățășii puternică Legiunea, stâncă tare de care s'au frânt toate ciocanele care încercau s'o sfarme. Azi în zorii biruinții legionare în mars, poți privi mândru la Legiunea ta. Lupta ta și jertfa ta n'au fost în zădărnici. Ai biruit Căpitane!

GRIGORE MANOILESCU

BIRUITORUL

Născut în, și învins!
Julian Apostolul

«Când l-am văzut pentru cea din urmă oară...» Așa ar fi putut începe povestea! Dar, din adâncul sufletului meu, plin până la revărsare de credință în biruința lui, s'a ridicat o aspră mustrare:

Pe acela, a cărui umbră stă astăzi de veghe la răseruca destinului neamului nostru, de l-am văzut odată îl ve vedea totdeauna.

Trec anii! Să trecă!

Ce preț mai poate avea vremea pentru acela care a depășit-o? Cu atât mai cuprinzătoare devine personalitatea lui, cu atât mai puternic îl auzim chemarea: cu cât, de la cele patru vânturi ne vine numai vânt de luptă.

În zăngănitul de suflet disprețuitor de moarte, ale minunatei înmănușeri legionare, această stâncă de piatră decare s'au zdrobit toate vitregiile, se deslușește o supremă dorință: porunca!

O dă el!
Ascultăți, în fapt de seară, când pământul țării noastre e mângăiat de ultimele raze ale soarelui, când zvonul muncii facează, ascultați cu grije, îl veți auzi porunca. E numai una: Patria!

Constantin Petrovicescu
General în rezervă

București 13.IX.1940

Unde încetează jertfirea de sine, acolo încețază elita legionară.

Corneliu Zelea Codreanu

Învierea Patriei a venit

Dragi Legionari,

Puterile răului au fost pentru totdeauna înfrânte. Cu ajutorul Destinului, ÎNVIEREA PATRIEI a venit și cu ea biruința noastră și a noastre.

Îngenușchiați și clasificați cu pietate ziua Căpitanului nostru de ieri.

Jertfa lui a merită cu prisosință. Îndemnul meu este să faceți odată cu această închinare și legământul că prin ordine, prin disciplină, prin credință nelimitată în destinele glorioase ale Patriei și prin muncă neopovărnită, veți dovedi Țării și lumii întregi că sunteți cu adevărat păstrătorii unei mari și neuitate moșteniri.

Este datoria voastră de mâine. Tare vă cere să începeți alături de mine, fără șovăire și fără precauție, în unire și iubire, munca de îndreptare și de reconstrucție la care am pornit.

Este îndemnul meu de astăzi. Ascultați-mă și urmați-mă.

GENERAL ANTONESCU

12 Septembrie 1940.

ZIUA CĂPITANULUI

Ziua Căpitanului! S'a prăsnit cu sufletele amărite, noi cei ce n'am fost printre cei alegeți să dăm mărtașă mormântului pentru oredința legionară. Nu ne putem răscumpăra altfel decât prin strălucirea de a fi vrednici de jertfa lui.

TRAIAN BRAILEANU

Descălecător de țară

Mă gândesc la primii descălecători de țară din vremea lui Dragoș și Bogdan. Țara noastră era o țară acoperită cu codri bătrâni, în care așezările oamenilor au trebuit să-și caute loc de muncă întemeietorilor, desfrunzitori de copaci grei cu rădăcini adânci. Însotit înset, tăcut și sigur, știind că viitorul nu-l prăgătesc pentru ei, ci abia pentru urmașii lor. Țara a fost întemeiată de oamenii codrilor, cari au deschis drumurile cu secura, căzând adesea zdrobiți de munca lor istovitoare. Dar ei au făcut loc razelor soarelui să pătrundă în întunecimi, unde fierbeau mame putrede și unde munca omului liber nu era cu putință. Și pe urma lor au venit alții și au urmat pe calea arătată de primii căpitani de țară. Meritul acestora este de a fi fost cei dintâi luptători pentru întemeierea țării.

Și aceiași țară, după veacuri, a fost acoperită iarăși de alte întunecimi. Pământul nostru hrănea plante otrăvite care asupreau sufletele celor drepți, rădăcinile răului se înfigeau tot mai adânc în sânul său. Și acum, ca și atunci, un descălecător, Căpitan de țară, a pornit înainte să deslezeze loc pentru razele soarelui, să alunge putregaiul și să refacă țara vechilor voveozi. El a fost cel dintâi: cu pieptul deschis și cel dintâi o totdeauna finta cea mai apropiată a dușmanului. A suferit și a căzut pentru noi. Să nu-l plângem.

Căci sânt oameni cari au făcut din suferință fericirea vieții lor.

P. P. PANAITESCU

ACUM DOI ANI...

In plina prigoană, Comandamentul legionar dădea următoarea circulară:

DRAGI CAMARAZI ȘI IUBIȚII PRIETENI AI LEGIUNII, Marți, 13 Septembrie, a ziua de pomenire a morții Șefului Marșii, Corneliu Sutașul.

In această zi, Corneliu Codreanu, în haine de ocaz, între ziduri umede și reci, poate cu fiare la picioare, împlinește 39 ani în Țara sa.

Ochii se umezesc și durerea se înșurubează în piepturi, când, în noaptea aceeași, auzim din depărtări șoptite blândă a șrii lui apăsată de nedreptate și vutehul nepotolii al sufletului său lovind în pereții negri ai carcerii dela Doftana.

El se va ruga poate, în ziua lui, ca liniștea și pacea să-l însoțească pe drumul întovoiat al marelui jertfe și ultimul strop de iubire de neam să se stoarcă din inima sa curată.

Dar am greși cumplit însofând durerea noastră de compătimire.

Nu! Pe Corneliu Codreanu nu-l compătimim! Viața lui de înfrânare, supușă la copleșitoare îndurări, ne-a făcut mai buni pe sute de mii dintre noi. Ea a desfrunzit inimile pustii ale generației noastre și ea a îmbujora inimile a netrecute știri de viață după noi.

Pilda lui ne-a făcut pe alții dintre noi să păstrăm soții, copii, părinți, să renunțăm la cariere, privilegii, bani, petreceri, desfătări, unii să intre în oare sau temniști, alții în moarte, fermecași de zărlă însoțite cu scilpeau în prietere lui.

Te compătimim însă pe tine, Neam Român.

Veți fi și astăzi în stare, numai ca odiaioară, pe vremea lui Horia sau pe vremea lui Tudor Vladimirescu și Avram Iancu, să fii martor înfrânt și resemnat al trădării, batjocoririi și omoririi Căpitanilor tale! Sufletul tău oare va fi ușurat și satisfăcut ca peste o sută de ani să dinstegi, alături de oficialități viclene, sângele lor de care nu ai fost vrednic, să străbătorești mormintele lor, în care, lepădati de tine, Neam Român, ei și-au îngropat uriașele lor silinți desamăgite?

Sau, Neam Român, cutremurat de jertfa fără de seamă a lui Moja și Maria, vei fi învrednicit de D-zeu în acest ceas de durere și scrâșnire, să te smulgi din becașie și învingând întunericul să-ți sfurești hotare de viață nouă?

Cu aceste simțăminte, dragi Camarazi și prieteni ai Legiunii, să trăiți ziua de 13 Septembrie a acestui an. Și gândiți-vă la Căpitan, rugați-vă și cereți și nădejde dela Cel Prea Înalt.

MISCAREA LEGIONARA

București, 13 Septembrie 1938.

„UNDE-ȚI E BIRUINȚA, MOARTE?”

Ultimul act public al Căpitanului Tovarășa Căpitanului

Către legioari, ziaristi, autorități și publicul românesc

Am convocat de acum o săptămână pe ziaristi pentru mîine Marți 22 Februarie a. c. seara în scopul de a încerca să fac unele declarații politice privind atitudinea noastră ca partid, în fața noilor împrejurări.

Deoarece Miercuri 23 Februarie este ultimul termen pentru facerea declarațiilor de către funcționarii și înaintașii din rândurile din partid, mi s'au silit a face aceste declarații astăzi, pentru ca ele să ajungă în timp util membrilor noștri.

În aceste declarații pe care le fac în numele forului conducător al mișcării legionare:

Anunțăm pe membrii care luând cu data de astăzi 21 Febr. 1938 Partidul T. P. T. nu mai există. Întreaga conducere a căzută de acord că rațiunea de existență a Partidului a încetat.

Toți cei legați pînă în prezent juridicește de acest partid funcționari la stat sau nefuncționari, sunt deslegați de toate aceste legături luându-și completa libertate de acțiune. Toate funcțiile: șefi de regiune, de județe, etc., sunt desființate. Sedile se închid și se predau proprietarilor.

Motivul care ne-au determinat la această hotărîre sunt: Decretul Regal No. 870 din 12 Februarie 1938 cuprînd următoarele dispoziții:

a) Funcționarii Statului nu pot face politică, nu mai pot face parte din partide.

b) Cei ce nu sînt funcționari, adică restul de cetățeni, dacă acțiunea politică este sancționată.

c) Conducerea este sancționată dacă mai dă circuli, ordine, dispoziții.

Deci sîntem aruncați din raportul de Drept, în raportul de Forță.

Pe acesta însă, noi nu-l primim.

Noi am înțeles să acționăm în cadrul legii, manifestându-ne credința noastră. Dacă aceasta n'ar putea face și dacă orice manifestare de credință ne este interzisă, rațiunea de existență a partidului nostru a încetat.

Noi nu voim să întrebuijim forța.

Nu voim să întrebuijim violența.

Ne este suficientă experiența din trecut, cînd fără voia noastră am fost atrași pe calea violenței. La orice violență, noi nu mai răspundem în niciun fel. Suportăm. Și chiar atunci cînd întreaga națiune română este tratată ca o turmă de animale inconștiente, lovitură de Stat nu voim să dăm.

Prin esența însăși a concepțiilor noastre, noi sîntem contra acestui sistem. Ea înseamnă o atitudine de bruscare de natură exterioară, pe cînd noi așteptăm liniștea noastră dela desăvîrșirea în sufletul națiunii a unui proces de perfecțiune omenească.

Nu vom întrebuija aceste mijloace, pentru că tineretul de astăzi are prea adînc înțipita la suflet conștiința misiunii sale istorice și a răspunderii sale, pentru a face acte necegetate, care să transforme România într-o Spanie însingurată. Generația noastră întreagă vede bine mînașă care i s'ar aruncat. Mînașă aruncată va rămîne însă jos. Noi refuzăm s'o ridicăm. Ceașul biruinței noastre încă n'a sînat. E încă ceașul lor. Dacă generația bătrînului nostru crede că e mai bine așa cum a procedat, noi nu avem să ne amestecăm pentru a le da lecții. Ei poartă răspunderea în fața lui Dumnezeu și a Istoriei.

De altfel, păreri mele, simple păreri, asupra ultimelor evenimente vor fi fixate într-o scrisoare adresată unuia dintre miniștrii actualului Cabinet.

În același Decret Regal se vizuează comerțul legionar.

Pentru a nu da naștere la nici o posibilitate de conflict, cu multă durere, renunțăm și la activitatea comercială. Întregul comerț legionar se lichidează. Scelii de întreprinderi vor anunța personalul din timp pentru a se putea plasa în altă parte. Cei 70 copii întreprinși de noi, vor fi trimiși acasă, nemaipunînd suportă cheltuielile întreprinderii lor. În timpul liber care ni se deschide, îndemnăm pe toți tinerii să studieze cât mai profund în direcția meseriei lor. De altfel și eu, profitînd de acest timp, voi pleca peste o lună la Roma, pentru a mă ocupa de traducerea și de tipărirea în limba italiană și franceză a cărții mele. Desemenea, voi scrie și volumul II.

Și acum în ceașul dizolvării noastre, noi tineretul românesc crescut în credința legionară, mulțumim generației bătrînului omeni politici pentru modul în care s'a purtat cu noi, pentru modul în care ne-a tratat, pentru exemplele de caracter, onoare, demnitate și legalitate pe care ni le-a dat.

Închizînd această tristă pagină, rămînem legați în duhul lui Moja, Marin și al celorlalți morți ai noștri, care se roagă pentru noi lui Dumnezeu.

Credeti, camarazi din sate, din orașe, din munși și din câmpii, în viitorul legionar al României, pe care nici ura, nici urelfirea care violență și nici moartea nu mai pot împiedeca.

Există o femeie carea așază în ziua izbăvirii așilor păcați, i se cuvine cel puțin închinarea unui gând bun, din partea celor în mijlocul cărora sufletul ei a săngerat.

Este tovarășa Căpitanului.

Este aceea care a ajutat pe Corneliu Zelea Codreanu ca student cu munca mîinilor ei; care i-a ascultat înțele mari acțiunile de profetism românesc, care a slujit ca mamă și ca soție, pînă în clipa cînd miștelele alente împotriva Căpitanului a despartit-o de el și care cu demnitatea romană a matrianelor a refuzat să iasă din umbra căminului în viața publică, pentru a se bucura singură de fie care succes al urilor ei în care credea cu îndoielă ei calitatea de româncă și de soție a Căpitanului.

Pentru aceasta ea și Cătălina, fetița alături de dragă Căpitanului, au suferit prigoana, umilință, închisoare și, pînă la urmă, înțercerea în fața a trîșniți pămîntului țării țării sub primejdia implicită a morții.

A trebuit astfel să fugă din căminul ei, dintr-o tovarășă soțului său ucis, să lase în urmă opera la care, prin devotament și încredere de soție contribuise, în cadrul sufletului Căpitanului.

Acum se întoarce în țară. Este fără pe care o visase prin ochii și sufletul Căpitanului. Dar Căpitanul nu mai este. Îi urăm, ca sufletul ei de soție văduvită miștele și de româncă, să vadă în țol ceea ce ni plătete, duh de renaștere națională, de nădejde de noi bine pentru ziua de mîine, în în bucuria pînă de reculegere pioasă a unei însoțiri naturale, ceea din sufletul soțului său, și trăbușindu-și durerea personală, care este a tuturor, să ridice pînă la fura înșăși a lucrurilor și să salute cu ftecară dintre noi, izbînda dureroasă de azi a Căpitanului.

Domnica S. Negruți

BIRUITORUL DE DINCOLO DE MORMÂNT

Asemănarea ce există între Mussolini, Hitler și Codreanu este cea a spunterii personalității, iar deosebirea este cea a călăuzirii și a direcției. Mussolini și Hitler, cu diferite metode, au ajuns a fi stăpîni, în viață fiind, pe cînd Codreanu e biruitorul de dincolo de mormînt. Căruia însemnătatea istorică nu a fost smulsa din rădăcinile întregului neam, pe care nume al l-a înțeles, l-a captat și i-a dat puterea morală și fizică de a învinge fără ca prezența lui să mai fie necesară — decât numai în gînd și în suflet, precum va rămîne de acum în veacii cînd timp va mai fi o suflare românească pe tînetul pămîntului.

Biruințele aceste de dincolo de mormînt sînt apanajul neamului românesc și sînt unice în Istorie. Pe cînd la alte popoare apariția unei stele pe firmamentul politic aducea izbănză, care după apusul stelei, rămăneau sau se prăbuseau, la noi s'a întâmplat aproape întotdeauna contrariul:

«Era pe cînd nu s'a zărit, «Azi o vedem, și nu e!».

«Aceasta a dat Istoriei noastre nota ei dureroasă, dar a dat și Neamului țării și încrederea care duc la izbănda.

În lupia Ungurilor pentru curciora Ardealului, apărătorul nostru a fost Gelu Românul. Bă-

tut și omorât de Tuhutum Maghiarul (890), românismul totuși se menține acolo viu și întreg de peste o mie de ani și viu și întreg va rămîne în veac.

Din lupetele lui Bogdan și ale lui Basarab, cei care s'au smuls din lanțurile Unguriei, au rămas după moartea lor două prieteni și tributare, ideea stînd totuși în picioare sub toate povărlile vremilor, pînă la înfaptuirea unei Români de sine stătătoare.

Din omorul lui Mihai a rămas ideea unei, din martirul lui Horia ideea libertății, din sîngele lui Tudor ideea dreptății, — toți au fost miștele răpuși și toți au învin!

Codreanu e urmașul lor cel mai mare. Din omorul, din martirul și din sîngele lui, a înflorit adevărata Unitate, adevărata Desrobire și adevărata Dreptate!

În aceste clipe de răstriește grea, El face să treacă prin sufletul țării, nădejdea.

De dincolo de mormînt, El ne va duce la biruință.

Prezenți, Căpitane și gata la poruncă! Vom făuri țara pe care a-i visat-o împreună cu Moja. Și fie-ți amintirea binecuvîntată, din generație în generație, pînă la ultima suflare a ultimului Român.

C. GANE

IN GENUNCHI...

Cuvîntul nostru pentru CAPITAN, ar trebui să fie unul singur: TĂCERE. Tăcerea în fața unui munte uriaș care are apuseze în el culburile tuturor furcanelor, tuturor înălțimilor și tuturor sentimentelor în același timp.

Cel mai mare fapt de laudă al nostru pentru CAPITAN, este smerenia; smerenia noastră desvîrșită de adînc înțeleasă.

Pentru că noi n'avem suficiente puteri de a-i cuprinde în noi, de pînă, cum se întâmplă de obicei (ah, ce banalitate), cu toate gențile, și cu atât mai mult în fața unui om care și-a supus desvîrșit inimă și gîndul celui Bisericii și a tuturor lui Dumnezeu.

Atunci cînd mai toți turbau de setea de a răspunde văpăii sîngei lui răzbuințar care cerea sînge, El cu un calm cereșcă striga din lanțuri și teanăse unedă și fără lu mîndru: «Să nu faceți nimic ce ar fi în contradicție cu spiritul Evangheliilor.

«Nu!»

— «Iubite și pace, căci chinul du-ne pe noi vor slăbi ei și biruința tot ne aparține.»

Atunci cînd orîșile altora îl înconjurau pînă la constrîngere, cu ochii pierduți într-o fîntă, undeva sau, unde numai El știa, răzbuințar colm:

— «Dacă Dumnezeu îmi cere și jertfa mea în temelia Legiunii

toamă eu să mă împotrivesc poruncii Lui! —

Gîndul Lui nu-l omenește.

Inima Lui este în înțeles cu altă lume!

Pe Căpitan nu l-ar putea luda cu drept decît, să zicem, duhul Noștrii de-o pildă. Decît un mîntu, un uriaș așa ca El. Și de act porînd, să gîndească că un omagiu pentru El ar fi, ca un sculptor boțeat în legionarism, în timp de editiva omi de sile, sau chiar într-o vîrstă întreagă, să-l sope chipul Lui uriaș, în dimensiuni tot uriașe, în pranzul sur al Negoiului, Moldo vanului și al Ceahlăului. Dar chiar eș pe picior.

Poate că este singurul chip — și acesta simbolic numai — de a l. omagiu omului.

Nu mai culmele cele mai mari. El pot striga fără să se zîmbă prezente de rău, cuvînt de mare laudă și omagiu.

Noi toți colțăm, un singur lucru să facem:

În genunchi!

Ca o tălmăcire mistică de smerenie a hotărîrilor pămîntului strămoșesc în fața soarelui.

Căci doar toți trăim prin El și ne-am luat lumina numai dela El. Și prin El dela Dumnezeu.

Deci azi:

IN GENUNCHI!

CRISTOFOR DANU

Din carnetul meu de note 24 Decembrie 1938, București

SUFLETUL CAPITANULUI

Crestinismul și legionarismul sînt două credințe partitoare de biruință; una cultivă și propaga iubirea de oameni, cealaltă însăși și glorioasă iubirea de Patrie și Națiune.

Forța lor biruitoare se întemeiază pe supremația sfințită; cu călăuzirea și mal mare, un atît biruința devine mal sigură.

Atît credința creștină, cît și cea legionară, vor birui întotdeauna, pentru că au la bază însăși jertfa întemeietorilor; Iisus Christos întemeietorul Crestinismului și jertfa pentru mîntuirea omeniilor de stăpînirea raului. Corneliu Zelea Codreanu întemeietorul legionarismului, s'a jertfit pentru regenerarea Națiunii române și mîntuirea ei de stăpînirea iudaică.

Sufletul nobil al Căpitanului, va plana necîntat pe deasupra României, pentru a întretine flacăra credinței, că sîngele curat românesc, va învinge sîngele spurcat iudaic.

Față de odiosul asasinat comis asupra vîllei Căpitanului, Ducea a hotărît ca niciun scriitor să nu mai fie cruțat pînă la izbănda desăvîrșită a mișcării legionare; trebuie dar să ne arătăm vrednici de această Ducezească menire și să continuăm cu neștiută hotărîre, calea eroică de Căpitan, care e constituie singurul scop al vîllei noastre pînă vom birui definitiv, pe cel mai perfid popor din lume, poporul lui Iuda trădătorul. Această biruință nu este asigurată, nu numai prin lăburile cele mai barbare, ce îndurăm chiar cu prețul vîllei noastre, dar — mai ales — prin convingerea neclintită că spiritul divin al Căpitanului, va ridica o putere uriașă ce va strîbi pe toți ticăloșii care distrug azi fără milă, floarea tineretului român, și armăsele cu sîlba lică înverșunare pe oamenii de caracter, neînconștanți în fața tiraniei și lașității.

Iar atunci, cînd glasul țării întregi va anunța clipa biruinței legionare, clipa de fericire divină pentru toată suflarea curat românească, atunci — în acea clipă se va îndrepta un mulțumire ferbîntă către Atotputernicul, pentru că ne-a tăiat credința, și cu reînnoștință nemărginită către sufletul Oerților al Căpitanului, pentru că ne-a adus biruința.

Atunci, tot pămîntul strămoșesc va plouca de entuziasm fără pereche și de bucurii nelăcomite, după a tăia suferința supraomenească, de

teroare fără precedent, a unei guvernări tiranice.

Atunci, lași asasinii, cari — în Noembrie 1938 — au masacrat pe Căpitan împreună cu alți 13 martiri legionari, își vor primi pedepșa cuvenită celor mai oribili criminali, pedepșa ce se va aplica și acelor români trădători de neam, asociați ai jidovilor, cari au exploatat toate resursele celei mai bogate țări și au lăsat în cea mai neagră miserie pe cel mai blînd și răbdător popor.

Atunci, va începe o eră nouă, eră de adevărată regenerare națională, eră legionară a poporului român, peste care — forța spirituală a Căpitanului — va aserpe pe vezi, mîna rodnică ei omene, singurele mijloace temelnice, ce duc spre prosperitate și civilizație.

Dar dacă, în arma oraganului de masacre și mișlele criminale, s'au abătut atâtea chinuri și suferințe neapăsate asupra celor mai curajosi și ai neamului românesc. Acel cari vor trăi zilele furtive ale regenerării naționale, trebuie să aibă înțelegerea în inima și cugetul lor, înmaginea sfîntă a sufletelor eroice, jertfite pe altarul Națiunii române. Și pentru că imaginea aceasta

stîntă, să treacă din generație în generație, în eternitatea veacurilor, România purificată, va înălța din primele zile ale existenței ei — drept omagiu suprem — un grandios monument național, chiar pe locul unde a fost asasinat șeful spiritual al Mișcării Legionare.

Un monument ce n'a fost și nu va fi pe lume, deasupra cărui va străluci chipul timp al Căpitanului nostru, simbol de jertfă și naționalism fără asemănare;

un monument-mormînt, prin fața cărui tot românismul va defila într-un neferăgi pelerinaj, după cum de aseole, creștinismul defilează prin fața Mormîntului Mîntuitorului lumii;

un monument de onoare și glorie legionară, ce va reprezenta deapărare, templul sacru al celui mai curat naționalism, răsărit din pămîntul plămădit cu sîngele nevinovat, omnia profanată și oasele zdrobite, ale tuturor martirilor legionari, în fața Căpitanului lor, Arhanghelul legionar, Corneliu Zelea Codreanu, marele martir mîntuitor al Neamului românesc.

COLONEL RAMBELA

Procesul Căpitanului

În aceste momente cînd mișcarea legionară reîncepe să-și trăiască zilele mari pe care i le-a bătrîși destinele neamului, gîndul mă duce cu doi ani în urmă, într-o cameră întunecoasă și zăbrețită din cazarma Malmaison, unde Corneliu Zelea Codreanu se găsea arestat pentru a fi judecat de Curtea Marțială.

Pe o masă lungă de lemn peste 20 dosare voluminoase, în care perfiada diabolică a acuzatorilor nu reușise să adune, ca piesă de convingere, decît circularile Căpitanului, corespondența sa cu Comandanții listelor de rezervă, Cartea Șefului de Cuib, duioașele cîntece legionare, tipărituri cari cu o lună înainte se găseau în vitrina oricărei librării, dar acum deveniseră din senin arme teribile și criminale pentru dărămarea Statului Român.

Acolo a trăit Marele Legionar 5 zile și 6 nopți fără somn, pregătindu-și apărarea, studind cu atenție fiecare filă de dosar, explicîndu-ne — celor căiva apărrători cari îl secundam în pregătirea procesului, — rostul fiecărui act și ridicolul fiecărei acuzațiuni.

Au început dezbaterile.

În două zile consecutive, convins că nu va putea fi condănat, fără retorică, calm, dar cu pasiunea feroască a sincerității s'a apărât admirabil. Nu voiu

uita niciodată ochii lui albaștri, cari în căldura expunerii, păreau că privesc peste veacuri!

În ultima zi, rezervată apărătorilor, din cele câteva sute de avocați din toate colțurile țării înscriși în apărare, n'am putut pătrunde decît 5-6 în sala de ședință, în care numai câteva duzini de agenți ai Siguranței erau camuflați în auditori.

După doi ani mișcarea Legionară, care în răstimp n'a putut pîci, ca tot ce învoeste din a-dăncurile conștiinței naționale, începe a-și retrăi descătușată destinele ei. Ea revendică imediată mîntuirea și mîntuirea procesului.

Procesul Căpitanului va fi desigur revizuit. O cere sentimentul obicesc de dreptate, o cere setea de stabilire a răspunderilor pentru crima săvîrșită prin acea condamnare impertrivă ființei neamului și a imperativelor sale organice, o cere mai ales atîtea lacrimi și atîtea sînge nevinovat cu care mișcări legionare i-a fost dat să-și însemne în istorie primele sale pagini de existență.

Dar de data aceasta nu va fi procesul Căpitanului. Va fi procesul unei țări mutilate, după ce a fost mișcări, jertfă și lipsită de apărare, procesul unei nați întregi batjocorită în cele mai sfînte ale ei credințe.

Sebastian Radovici

General C. Dona

MORTII MĂRTURISESC

Prezența în istorie a Căpitanului

Lumea legionară se naște din virtualitățile sufletului românesc prin prezența polarizatoare a Căpitanului.

Personalitatea acestui om e reprezentativă românească prin aceea că e singular om politic care crede în Dumnezeu. Nu numai că el crede. Dar crede că politica e supusă și ea lui Dumnezeu. Prin aceasta e pe linia românească a lui Ștefan cel Mare.

Personalitatea acestui om e unică prin bogăția fără sfârșit a tuturor însușirilor lui. Pus în fața oricărei situații de viață, omul acesta a putut întotdeauna și va putea întotdeauna să facă față. Pentru că are la îndemână toate însușirile sufletului omenesc.

Omul acesta e nu cerebral și un sentimental în același timp, e rațional și mistic, e bun și apru, blând și neiertător, volutar și domol, mândru și modest, tenace fără să fie rigid, idealist fără să fie utopic, vizionar al marilor latențe românești, cu o înaltă energie spirituală, pe cât de rezistență energie fizică, pe care depășește biologia. Poartă din divinitate, dela Isus. Cine poate închina o mare, nesfârșită iubire acestui neam românesc, acela îl va fecunda.

Căci numai cine poate astfel iubi neamul — neamul acesta așa cum el, scotit pământos, ros de grele moșteniri istorice și pa cate atavice — numai cine îl poate iubi total să se jefiască, numai acela va putea desmori latențele vieții etnice, aducând la suprafață un cu totul alt suflet românesc decât ne am obișnuit să-l vedem. E aici un tainic proces de fecundare, un complicat joc de deslănțuri launtrice pe care numai afevitivitatea îl realizează în acestu suflet omenesc.

Fenomenu politic românesc, adică o mare înflorire de națiuni vitale, va fi posibil numai atunci când neamul acesta obișnuit va simți, va simți în sfârșit asupra lui, tradusă până în faptele mici concrete, o mare iubire

bil pentru toate planurile vieții. Omul acesta are cea mai armonioasă îmbinare a intelectului cu viața și sentimentul, fiind prin asta omul cel mai întreg și mai sănătos al contemporanității, expresia cea mai plină a omului nostru românesc. Cerebralismul său e un cerebralism care uerger până la luciditate, la iluminare, viața e o voință de oțel și afevitivitatea sa e uriașă, o afevitivitate care proiectează asupra tuturor ființelor din jur inerea sa radiție interioră. E ceva unic — ca în pasiunea Sfântului Francisc din Assisi — în uriașă putere de iubire a acestui om pentru ceilalți oameni, pentru celelalte fapuri ale lui Dumnezeu, pentru animale și găzele colorate ale câmpurilor și pentru flori și pentru pasările lui Dumnezeu, și pentru copiii, o uriașă putere de iubire, o nesfârșită bunătate.

Aici, desigur, e înșurubă esențială care îl face un predestinat. Nimic nu s'a făcut niciodată în lume fără iubire. Nu putem iubi — nu putem crea. E un adevăr care depășește biologia. Poartă din divinitate, dela Isus. Cine poate închina o mare, nesfârșită iubire acestui neam românesc, acela îl va fecunda.

Căci numai cine poate astfel iubi neamul — neamul acesta așa cum el, scotit pământos, ros de grele moșteniri istorice și pa cate atavice — numai cine îl poate iubi total să se jefiască, numai acela va putea desmori latențele vieții etnice, aducând la suprafață un cu totul alt suflet românesc decât ne am obișnuit să-l vedem. E aici un tainic proces de fecundare, un complicat joc de deslănțuri launtrice pe care numai afevitivitatea îl realizează în acestu suflet omenesc.

Fenomenu politic românesc, adică o mare înflorire de națiuni vitale, va fi posibil numai atunci când neamul acesta obișnuit va simți, va simți în sfârșit asupra lui, tradusă până în faptele mici concrete, o mare iubire

Căpitanul

„Este o piatră de hotar, o graniță. Sabie întinsă între două lumi.

Una poche, pe care o infundă cu bărbăție, distrugând-o; alta nouă, pe care o crează, îi dă viață, o chiamă la lumină.

Figura lui în cuprinsul mișcării naționale, dela războiul din 1916, apare ca o linie de foc, în jurul căreia se rotește toate evenimentele mari. El a fost conducătorul și animatorul.

Totdeauna pe poziția cea mai înaintată a frontului de luptă, plin de credință și hotărâre, niciodată șovăielnic sau fugind de pândire.

Viața lui se îmbină cu lupta și cu mișcarea națională, până în trântă, încât nu rămâne nimic vișier, confundându-se totul într-o continuitate și mare acțiune în slujba intereselor naționale.

Predestinat la jertfă, a trăit intens și zbuciumat.

Existența i-a fost plină de fapte și pândă de naideții. A atins culmi, cum rar i-a fost dat cuios să doarească, și a coborât adâncuri, din care, numai puterea lui Dumnezeu, în care crede așa de tare, l-a scăpat. A cunoscut perspectiva muncii silnice pe viață și măreția solidarității neamului românesc cu faptele lui.

I-au ros sănățile asprele zile de închisoare și i-au dat fior de viață clipele mari, când îl înconjurau zeci de mii de oameni.

A mers de mână cu vremea, primind cu zâmbetul pe buze și bajocurile și laudele. Iubitor al luptei, vitejiei și-a închinat tot rostul. S'a dat tot mișcării, dar el n'a cerut nimic.

Il dorau dușmanii răpus și el tot mai tare s'a înălțat.

Căpitanul! Gând, hotărâre, acțiune, vitejie, viață.

ION BANEA

(Cuvânt înainte la cartea despre Căpitan).

Moța își recunoaște Căpitanul

Cel care vă vorbește aici are o mare mândrie și mulțumire: încă de acum 12 ani a mărturisit și a arătat cu hotărâre, în dispreț și neîncredere multora, pe omul sortit să ne fie Căpitan, pe omul fără de care generația noastră e incapabilă de a-și implini misiunea: Corneliu Codreanu.

Atunci, în 1923-24, n'am fost crezut, am rupt multe prietenii pentru crezul meu și m'am instrăinat în bună măsură de Cluj și de Ardeal. Dar eram încredințat că am oțuzt bine, că am sfârșit bine și că oțuzturii îmi va da dreptate.

Azi prezentul îmi dă dreptate. (Nu fac din aceasta un temei de orgoliu personal. Dar mă bucură trezirea Ardealului la marea și tradiționala lui datorie de ostaș al marilor bătălii naționale. Absența Ardealului dela luptele și victoria legionară, ar fi fost o întunecare a virtuților românești ale acestui colț de țară.

De aceea eu fericesc acel conflict, acela despărțire din vremurile studențești, căci bucuria regășirii de acum ne este cu atât mai mare cu cât azi nu purtăm sarcina nici unui compromis, a nici unei greșeli.

Ba aducem chiar, pentru bunul nume al Ardealului, un mănunchiu întreg de încercați legionari ardeleni, slujitori ai Căpitanului din primele ceasuri de viață legionară. Mai aducem chiar și acea onoare mică de a ști că tot un ardelen e cel mai ochiul legionar, acela în mâinile căruia însus Căpitanul a depus legământul său față de Legiune.

Apropiata biruință legionară va fi începutul marelui ascensiunii și strălucirii a poporului românesc în lume.

Pentru cucerirea acestei biruinți să ne ridicăm cu toții gata de moarte, în duhul lui Horia, al lui Iancu și al Căpitanului.

18 Septembrie 1935.

ION MOTA

«Crani de lemn» (pag. 185-186).

Așa suntem. Suflete desrădăcinate, care, purtându-și neodihna peste o lume dărăpată, nu vor a-voa pace în nici un mormânt până când nu vor ridica din nou ceace alții au pângărit, au risipit și au pus sub blestem.

(Ion Moța)

Corneliu Zelea Codreanu — înălțat cu chip de bronz și ochii de cer — constituit pentru lumea politică românească un «caz» misterios.

Tânărul acesta, plecat la luptă fără nicio zestre socială, fără nici un sprinț material, ajuns în câțiva ani să înalțeze întregul tineret românesc și să reprezinte spiritul și voința de totală înnoire a nației. Cum se explică succesul lui Corneliu Zelea Codreanu? Corneliu Zelea Codreanu nu este un mare orator. Corneliu Zelea Codreanu nu este un om de cultură. Corneliu Zelea Codreanu nu posedă măcar un remarcabil spirit de intrigă politică, atunci!

Lucrul pare de neînțeles pentru oamenii politici și de neînțeles pentru oricine nu l-a cunoscut în desăpărte.

Cușă într-adevăr această covârșitoare personalitate este o personalitate complexă, greu descriptibilă, căreia este silit întotdeauna să te supui dar pe care nu întotdeauna o înțelegi.

Și totuși acest om înalt, destălnic și anevoș gândul întreg, serios, ascetic, posedă o forță iradiantă care cucerește mi și zeci de mii de suflete, le supune idealului lui, le face să privească senin moartea în față.

Pără îndoielă că în lupta fiercărui mare conducător de oameni stă un mister. Conducătorii se nasc. El se mișcă în realitatea contemporană după legi proprii pe care ceilalți oameni le ignoră. El nu o viașine personală a vieții și criteriile de orientare care nu aparțin celorlalți

muritori. Marele lor domeniu, domeniul pe care-l stăpânește oricare conducător de oameni, este acel al instinctului.

Conducătorul e ca fiara în jungla Salvareii și de pericole sau capacitățile de a-și procura hrana, depind nu de funcții raționale ci de joșul instinctului și al reflexelor.

Corneliu Zelea Codreanu e un conducător înăscut.

Oricum, oriunde, în orice moment istoric al ar fi impus semeniilor săl viașine sa. I te supui fără să ști de ce. E o forță elementară cărăia nu poți să-l renșii. De aceea poate să pară misterios, dar misterul lui e misterul tuturor marilor conducători de oameni.

Să încercăm totuși — recunoscând de la început că nu vom putea explica toamul forța elementară de care vorbeam mai sus — să disecăm oricte linii mari ale personalității lui Corneliu Codreanu, să-i schițăm cu alte cuvinte, situația morală.

Ceoa se impune în primul rând la Corneliu Zelea Codreanu este viașine pe care se mișcă. Disprețuind calculul la mărunt, obiectivele meschine, intrigile curente, el planează sus, asumatul vulturului îndrăgostit de albaștrul marilor înălțimi. Detasarea de oțidian își sare îndată în ochi. Simți că ai de a face cu un om care poate să moară, dar pe care nimeni nu-l va putea face să coboare de pe înălțime.

O viașine grandioasă e lumii, a destinului nației, e misionar m-

SIGURANȚA BIRUINȚII

Biruința este un rezultat al crezului fanatic crescut pe drumurile de foc ale unei vieți avântate, închinată idealului care transfigurează sufletele și înănușchiază visurile în buche-tul sensului unic: Patria.

Și biruința legionară va veni.

E o realitate care crește, zi de zi, în sufletul nostru. E o lege implacabilă. O formulă matematică. Un sens al istoriei.

Drum de foc, fără întoarceri și fără sinuoșități.

Linie inflexibilă și dar cuvenit neamului acesta prea mult crucificat.

Simțim cum se apropie biruința. Auzim marșul răsvrățitor al victoriei. Vedem cum îngenușchiază vremele în fața ei. Știm că nișeni și nimic n'o mai poate opri din mers.

Se înălță lăncu la Tebea. Se chină încă Horia pe roata blestemată a Bălgăradului. Și Tador s'a ivit la răspântia vremilor.

Se svârcolește Ștefan la Putna. Nu pot dormi slinții Neamului. S'au deschis mormintele.

Tora cere azi cuvânt. Neamul cere azi dreptate.

Patria ne cere azi să fim prezenți. Istoria pretinde un Căpitan.

Și vom veni în nesfârșite cohorte, să ne zidim viața în zidurile istoriei, pentru uncul sens al trăirii noastre pe pământ: Pentru Patrie.

VALERIU CARDU

(25 Martie 1936).

CĂPITANUL

de MIHAIL POLIHRONIADE

oării sale îl posedă. Pe deasupra oamenilor și a contingentelor, în vâlănașul evenimentelor, prin sinuoșitățile tactice el își păstrează nestăvilită viașine. Conștientă această viașine o schemă rațională? O construcție mintală? Hotărât nu! Și de aceea nici nu poate fi precizie definită.

Eu e de esența viașinilor religioșii. Imi închipui că în felul în care e stăpânit Corneliu Codreanu de viașine sa au fost posedajii sfintii și iluminării.

Asumatul lui Corneliu Codreanu ascuțit voci misterioșii, se condue după aceea proprii, își îndreapă acțiunea prin instinctul său infalibil.

Fără îndoielă își poate motiva, și și motivașă adesea, acțiunile prin argumente raționale, dar raționale intervine capre coup după ce instinctul, intuiția quasi miraculoșii, a dibuit calea.

În momentele mari mai ales, în clipele în care-și joacă viașia lui e a multumilor care-l urmează, Căpitanul se lasă dus exclusiv de instinctul său, de intuiția sa, care captează în asemenia clipe o ascultare și o precizie minunată.

Mă amintesc — eu care nu sunt de proa multă vreme alături de el — în două asemenea etape crucială în viașia lui și a noastră. Sram la Consiliul de Război, adnș se să în-

deplinit ultimă formalități în vederea procesului ce trebuia să înceapă peste câteva zile Pentru prima oară mi se dăduse îndăgădușie să luam cuvântul în procesul nostru.

Deodată se apropie de Moța un domn cu părul cărunt, îl spune că colonelul Zăvoianu, că gâdușoș de două luni pe Corneliu Codreanu și că acesta nu cere sfatul — să se predoa sau nu!

Răspunsul lui Moța e categoric: nu! Rând pe rând îi transmit acele șate: Gârneaș, Banea, Clime, Cristache Solomon, du, etc.

Sentimentul nostru al tuturor, și judecata noastră lucidă ne arătau clar că dacă se predă, Căpitanul va fi sau totuși sau condamnat la greș al de temniță. De aceea scoțeam noi că ară datorici să rămână liber, să aștepte un nou regim politic și numai atunci să se prezinte, spre a li se revizui eventuală condamnare.

A doua zi dimineașă, la Jilava, pe când studiam împreună — Moța, Gârneaș, Clime și eu mișu — ridicolul ordonanșă definitive — Traian Cotviș, palid și tremurând, intră în celulă și ne vestește: «S'a predat Căpitanul».

Știrea se răspândește ca fulgerul în întreaga închisoare. Ne străduțim cu toții în celula mai încăpătoare a profesorului Ion Zelea Codreanu. Toată lumea a sruđuită, toți scotim că s'a comis o gre-

șală ireparabilă, unii plâng. Primul care se ridică e Clime: «De ce să fim tristiți! Am avut întotdeauna încredere cărbă în omul acesta și a leșit bine! Și acum va fi bine!».

Împotriva sfaturilor tuturor eroditologilor săl, împotriva sentimentului general, împotriva rațiunii, neascultând decât de instinctul său infalibil, Corneliu Codreanu s'a predat. Și a leșit bine!

Ce s'ar fi întâmplat dacă nu era Căpitanul în bilanșă? El condamnănat — pentru ar fi fost încredințat de toate ploștele fără să se poată apăra; — și noi condamnăm, pentru trisur el a ridicat desbaterile pe un plan moral atât de înalt, le-a dat o atât de formidabilă amplitudine și acest ambuaș psihologic că fără de care cel mai oțelie conștințe n'ar fi putut realiza presiunile exercitate spre a se nimici.

O altă însușire morală menită să-i apropie oamenii: ascetismul său!

Da, se poate vorbi fără exagerare de ascetismul lui Corneliu Codreanu, de lupta continuă pe care o dă spre înfrângerea cărbă. Lupta în care nu-l întotdeauna lăvingător dar pe care clipe de clipe o poartă și în cele mai multe lături ale vieții carnea a fost definitiv ră-

pusă. Corneliu Codreanu e un om pe care satisfacțiile materiale ce ti le poate da lumea nu-l interesează. E cu totul străin de ele. Și chiar unul din instinctele vitale recunoscut și apreciat de el la alții, îl lipsește eu desăvârșit. Căpitanul n'are simțul proprietății. Conștitile existențiale lui materiale sunt de dozastruoșii, poate toamă din această deficiență. Sărăcia lui e. Mizeria cea mai neagră îl sunt îndiferente.

Și să nu se creadă că afirmările de mai sus sunt simple figuri de stil. Căpitanul Gării de Pier, cu al lui, săl zile și nopți de iarură fără foc. Căpitanul Gării de Pier n'are de multe ori ce mănca. Căpitanul Gării de Pier n'are halna, n'are ghele. Trăștie din darurile umililor. Unul îi aduce o bucată de slănină, altul unu, altul o jumătate de vin, altul o poroche de haine sau — în preajma Ierli — un paltou au întotdeauna nou.

Decă, după procesul de la Consiliul de Război, Generalul Cantacuzino nu-l primia în casa lui, mă întreb în ca mizerabilă odășă ar fi trăit Căpitanul nostru și soțla sa.

Nu e ușor de dms o asemenea viață. Totuși Corneliu Zelea Codreanu o duce! Trăștie din la mirt ce. O bucată de pâine, puțină brânză, o folie de slănină. Dacă nu l'are rabdă.

Și omul acesta e Șeful Gării de Pier, omul acesta are în jurul său zeci de mii de suflete, omul acesta cu o siguranță conștită — neșparanșă — ar putea obține orice. Totuși duce această viață pentru că e doctul zelului mișcării, pentru că

na înțelegă să distragă nici un gând și nici o clipe idoli ce are joște.

Sărăcia lui e modestia lui, alăplăta lui îl apropie de umili. Un lăran, un lucrător, un student tânăr se simte bine în jurul lui Corneliu Codreanu. Căpitanul nu întimitădează, el apropie. Isabtește să stabilizeze cu o simțitoare ușurătate contactul cu sufletele cele mai înșine, mai temătoare.

N'ași vrea să dau însă lui Corneliu Codreanu aparența unui oțelugăr iluminat, condus de voel misterioșii, unul și poștit Asta e șușmal și față a lui Corneliu Codreanu. Căpitanul e înăș și un luptător. Un luptător magnific. Neconștitănd frica, aspru, asietător. Energie ferocă, tenacitate îndărătlă, încăpățănă întransigentă.

Trăind cu voluptate în perioadă Misedeansă ne încontinuu șpe linia riscului. E mult nișteșabism înconstient în el.

În viața românească de azi a luptătorul întotdeauna gata să moară în fața oamenilor gata să se sardă. O bună parte din scortul vitoriorului lui în asta stă, în însușirea de a fi orioand gata de moartea, de a-și juca fără emoție ultima cartă, de a risca totul pentru tot.

Nu știu ce rezultate ar fi dat a-cost eroism într-o lume eroică. Dar în lumea noastră de azi, de jumătăți de mișcări, de calcule mărunt, omul care se dă întreg, care le veste în creștet, e invincibil.

(Din volumul aflat în manuscris, redactat în 1933-34, și care va apărea postum, sub titlul: «Revoluția națională»).

TELUL NU E VIAȚA, CI INVIEREA.

Plinirea vremii

Azi 13 Septembrie 1940 este sărbătorită de oameni biruința Căpitanului pe pământ.

Domnul Cristos ne-a învins și ne rugăm: — «Fie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ» — cu încredere să ne însemnăm vestea cea bună a biruinței în istoria sfântă a Cerului și cu aprigă hotărâre să restabilim pe pământul strămoșesc istoria sfântă cu îngele fiilor, dreptii apărători, ai Crucii și ai Dreptății.

Răboiul stăpânirii noastre strămoșești însemnător de istorie al încredințării și al războiului dreptății, spune: Anul se numără pe zilele lui început cu 1 Septembrie și anul se numără cu 5308 ani înainte de Cristos, când Dumnezeu a făcut lumea și pe Adam omul (Adam) a fost făcut în ziua 6-a a Cerului a doua Sămbătă.

Deci pe pământ, mâine Sămbătă este 1 Septembrie și începe anul 7449, anul dela facerea lumii și a lui Adam.

Azi, Vineri 13 Septembrie 1940, după calendarul îndreptat acum 21 de ani, este sfârșitul anului 7448.

Nu numai atât, dar însemnă-

rile răboiului pentru aflarea Pascaliei, arată că anul sunt a-lăturafi 532 cuprinzând la un loc un indiction; schimbarea indictionelor a adus întotdeauna noi prefaceri în viața strămoșilor noștri.

Astăzi Vineri se încheie indictionul al XII-lea adică de 16 ori 532 = 7448 având răboiul însemnat pe calendarul celei vechi ale strămoșilor noștri, astfel: «mari înfricoșari între împărat și Norod și mari minuni Norodului urmează».

Minunea săvârșită, puterile Satanei aduse la vederea tuturor, lanțurile întinericului sfârșite, sunt semnele biruinței Arhanghelului din Cer.

Pe pământ, biruința, aduce lupta legionară de stăpânire a răului.

Mâine, începe cu Sămbătă 1 Septembrie anul 7449 dela facerea lumii și a lui Adam; este ziua întâia, anul întâi al indictionului cincisprezece: — «Să faci CAPITANE O ȚARA CA SOARELE SFANT, DE PE CER» — Precum în Cer așa și pe pământ.

Mihail Istrato

La Predeal

1 IANUARIE 1938

Anul înălțării legionare — 1937 — se sfârșea în apoteoză, Cerul fiind pe deplin înnorât și în călătorie printre tronurile de cristal înălțat de pe colinele Predealului.

Apoi — în reflexe roșii, surse și negre — noaptea Anului Nou s'a auzit tîmpetele în sunete de talnaș și în colinde.

Ierzi, Doamne, Ierzi-ler
Pentru feciorii tăi de fier.
Căpitanul a vrut să fie în noaptea aceasta cu băieții. Vestea s'a răspândit bărbătește, pe vâl, prin școlari, pe culmi.

Pe la ora 10, restaurantul legionar era interesat. Bepede se încingeau cor. Se cânta colinde străbune și cântec legionar. Căpitanul este la mijloc și — cu o voce de munte — completează lipsa de băși. Erau doar atât de tineri cântăreții!

Mai târziu, când băieții au obosit, Căpitanul ne povestea, cum s'a cumpărat Căprioara, mașina intrată în legendă a Legionii.

La ora 12 se sting luminile și Căpitanul pronunță jurământul legionar. Noi după El. Apoi, apelul morților: Ion Moto, Vasile Marin, Ste-

rie Ciomști și ceilalți martiri răspund pe rând: Present.

S'a făcut lumină. Nu-l mai văzusem niciodată pe Căpitan atât de palid. Privirea îi era îngândurată, fața tristă. Ce văzuse în alipile de reculegere când cei morți fuseseră printre noi?

Rămăseserăm înlemniți, stane de piatră.

Apoi, Căpitanul ne spune: «Întăriți-vă, băieți, inimile, căci lupta grea de-abia acum începe. Drumul legionarului nu este decât la început. Dar nu uitați că morții ne luminează drumul spre biruință».

Cuvinte profetice încredinate în inimă. Cuvinte grele și pline de auzență.

Apoi ne-am așezat pe scaunele de lemn. Nimeni n'a putut mânca la cină aceea de taină. Am tăcut toți, iar mai târziu ne-am risipit cu sufletul greu de viitorul ce trebuia să vină. Așa au fost primele clipe ale celui mai crunt an de suferință și de supremă jertfă legionară. Anul începea dincolo de viață a Căpitanului.

VIRGIL POPESCU

Spirit de Arhanghel, întrupare de om

SPIRIT DE ARHANGHEL, ÎNTRUPARE DE OM. Iată fraza care poate defini o trăire pământească, care poate reda icona adevărată plină de mistic și nevălmășesc, a aceluia care a fost să fie OAPI-TANUL.

Într-o această născută în răs-cruce de vânturi și vază rumănoasă, trăiește astăzi înveninat viața, așa cum a trăit-o Iisusul cel întru Dumneșcoire.

Prigoane, după prigoane, canăli după canăli, iude și farisei, au vrut — pentru a oala oară? — să-l înșurșucă și să-l doborâse, să-l umilească și să-l răstignească, să fel ca pe Iul Domnului.

Au sdrît Narele să-l sfârșie fără să-și dea seama de neputința lor, de slăbiciunea argumentelor și de ticăloșia faptelor.

Au pus la cale neadevăruri, mităciuni și arme vofgătoare, au înscenat procese și-au plătit atenție contra lui, dar toate, absolut toate, apritate de mâna Dumneșcoasă au dat greș, s'au sfărâmat în neputință.

Căpitanul s'a ridicat dacic, din ce în ce mai sus, ca un munte granitic, ca o vrere și ca un destin răz-bunător al tuturor împilor de be-fenii și umilități rădănoase.

Astăzi la fel de cuminitat, cu toate condamnările celor zece ani pe care l-au dat-o, rămâne același

Arhanghel peste neputința vresilor, acolora fără de scrupule, ostentând porunca cerească ce ea să vie.

Și iată. Se cutormură pământia-rile, vases mormintele și'n corzi de victorie, serănoșec cîolanele morților pentru răzbunare și se adună din plat în plat, din munte și adăpă, umbrele vofvoazilor la prezincul nunții celei mari.

Vor veni aci Ștefan al Moldovei, Mihail Viteazul, Iancu, Horia, Tă-dor; toți pandurii jdrilor Daco, toți haldueii răz-bunătorilor și toți legionarii verzi ai morții să ridice epavă și să cânte biruința cea mare.

Nu sîmțifi, nu vedeți, înclonarea zărilor și sfîșirea unei lumi noi care scoapte în paul cîndeați al istoriei, peste legurile neputin-cioase?

Nu vedeți semnele care aduc din vofcouri și din timp, arma Oapi-tanului, să îndrepte și să pocăiască o lume aruncată în nămolul rugă-noi?

Ascultați!

S'aude tropot în morminte, în ceruri, în zări.

Pentru cor înaintel
— Să trăiești Căpitan!

Ad. Mogăldea

Articol scris și publicat, imediat după condamnarea Căpitanului, în Vădeștești Legionar No. 43.

Mântuitorul neamului

Cel care l-au hult ieri, vin astăzi și împoră Cerul lertare.

Cel care l-au schinguit ieri, a duc astăzi prinsoal lor de reconștință pe temelie mărșului edificiu ce se ridică văzîndu cu ochii.

Căpitanul pe care plumburile trădărei și ale putregăului l-au lovit adănc: oarșua bicii necredinței și al conșperii rânii grele l-au pricînuit: Căpitanul care s'a jertfit împună cu apostolii săi pentru binele acostui neam, privește astăzi roadele nepreșcutăului as-arificiu.

Primește astăzi cu blînzi săi ochi cum înfloarește și se înalță tot mai mult spre albastrul cerului, floarea României pe care el a visat-o și pentru care a murit.

Primește astăzi cu un sâmbet disprețitor pe toți acei care, orbiți de meschinele lor patimi, n'au putut vedea mărșul Dăceșar ce stră-lucea la orizont.

Căpitanul este în fruntea României Legionare. Vizionarul de ieri conduce astăzi luptele de reconștință, de reînnoire, de rupere cu trecutul.

Cel care nu l-au văzut ieri, îl văd astăzi. El simt mâna sa pe oarșua corăbiei Neamului. Încep să simtă tot mai mult, dumneșcoirea lui. Flacăra conștinței începe să-l vînture.

INTRE VOI A FOST ȘI NU LAȚI CUNOSCUT.
PE VOI V'A IUBIT, ȘI VOI NU L'ATI IUBIT.
PE VOI A VRUT SA V'A MANȚUIASCĂ, ȘI VOI LAȚI SCHINGUIUL.
VOUA A VRUT SA V'A DEA VIATA ȘI VOI MOARTE L'ATI PRICINUIT.

Acum mușcați-vă pumai, smulgeți-vă părul, călăi odioși ai Măntuitorului Neamului.

Acum înșurșucăți. Înșurșucați și cereți lui Dumnezeu. Căpitanului și Eroilor săi, INDURARE pentru mărșelele voastre fapte.

TRAIAN PALOSEANU
elev.

Bătrânii, în jurul Căpitanului

Una dintre multele călătorii cu care era împrescătă Legionea, era aceasta: legionarii sunt niște copii lipșiți cu totul de experiență, agresivi și infumurați. Seful lor e un mistic, cu fulgerări de furie, un anarhist. Oamenii serioși, bătrânii, nu pot sta de vorbă cu el.

Oamenii aceștia serioși, infiorători de serioși, erau politicienii, a căror experiență se reducea la prădarea avutului public, la pactizarea morală și materială cu jidă pînă din țară și de peste hotare, la devastarea morală a nației și la lășarea armatei în lănoezire — a-căstora pe plan lăuntric, — iar în materie de politică externă, «ex-peniența lor se reducea la bătăieile de sînpun cari s'au dovedit a fi: înșelăgerea balcanică, mica fujolege-re, liga națiunilor și... mării noi-teri aliați».

Bătrânii, desinteresate pentru ei, dar mari prin simțirea lor patrio-tic și națională, pînă la dărăvirea vîștii, — acești bătrâni se forșeau de a-l fi cunoscut, apropiat și înșel pe Căpitan, de a-l putea sprin-jini cu luminile, cu experiența lor obiectivă și cu sufletul lor vibrant de o tinerețe nelostovită — și se simțeau onorați de a primi și executa poruncile lui de mare vizionar, de educător fără seamăn, de însulețitor neșuglat al multimilor și de sfînt în viața particulară și în-tință.

Venerabila figură a profesorului GAVANESCU dela Iași, căruia Căpitanul ar fi putut să-i fie az-pot; nu mai puțin venerabilul chip al profesorului ȘUMULEANU — ambii dascăli ai atător generații de naționaliști —; figura de erou legendar desprinsă din rama de aur a istoriei răz-bolului de în-țegire, care a fost GENERALUL CANTACUZINO - GRANICERUL; autorul celei mai temelice lucrări asupra limbii românești, care a profesorului SEXTIL PUȘCARIU; în fine, sociologul de vastă și sa-vante resurse, profesorul TRAIAN DRALEANU — iată numai o par-te din marii bătrâni cari au cre-

zut în Căpitan și dintre cari, ești aflători în viață în clipa mișelnică Lui neasănări, au întrevăzut cu cor-pititudine, inevitabila dămă națio-nală de azi.

Dar galeria chipurilor venerabile din jurul Căpitanului, nu e epui-zată.

Cer camarazilor îngăduința de a le povesti un episod.

Căpitanul încheiase în Noembrie 1937, pactul politico-electoral cu d. Iuliu Maniu.

A fost o lovitură de trăznet orbitor, care a luat pînă tuturor agenților lupescani, aculiatii în di-versele tabere politice, chiar națio-nalistas — lupi în piele de oaie — și a fost un început de nedum-eșire chiar în sîmul maselor legio-nare.

Prima impresie a Căpitanului — după publicarea pactului — asupra efectului său psihologic, în lumea cămășilor verzi, a fost următoarea: pactul nu e înțeles în adevărata sa semnificație politică, pact anti-Lupescana. Și atunci, desi venerabilul PROFESOR GEROTA și PROFE-SORUL FORTU figurau pe listele electorale ale Legionii, au fost în-vițați de Căpitan să facă împreună o plimbare la Predeal.

Se lăsa începutul de iarnă, peste munții noștri arzămi, cu funigeli tî-mizi și cu zurgălăi adiați în depăr-tări ostonoșe.

Iadul politică bunăreștean își stră-nge cohortele de dălcăși electorali și de, intriganti de cafenea și de presă, ascultîndu-și conștele ocolite, umplîndu-și călimările cu venii ei spușcînd în deșapta și în stînga blîșcarea Legionară, pentru că își trădăse crezul și dedese cu demo-creția.

Adevărul era că Lupescana se de-idea de sensul morții.

Replia ce a urmat, a încreme-nit-e.

În faptul seri aceleia, pe șoseaua către Predeal, două mașini își des-chideau anevic drumul, din pri-ciea omătului lănoșec, căsat prou-păt.

În mașini luaseră loc: Căpitanul,

Profesorii Gerota și Fortu și doam-nel Gerota și Fortu.

Sute de alte mașini duceau către stațiile de pe Valea Prăhoșei, alte sute de pușcări ai vîștii, politicienii înșobățiți peste noapte, trișeri, co-cete, jidani și alte ligbioane para-zitare și veninoase.

Dar toți aceștia nu interesau.

Agenții lui Gavrilă și Morozov nu urmăreau decât cele două mașini pornite din curtea Legionii, rapor-tînd din comuțele de dealungul tra-seului goșolei către Predeal, telefo-nic, pînă și numărul învîrtiturilor roților.

Mașinile au ajuns cu bine la vila Veștea.

Căpitanul era foarte voies.

Oaspeților le șolipeau ochii de bucuria acostei călătorii.

A doua zi s'au făcut excursii în vecinătate.

Masa frugală a Căpitanului, a fost împărțită și de oaspeți.

A fost o zi de meritată recreanță pentru toți. Nu s'au făcut declarații politice și nu s'au pomenit măcar numele Lupesții.

S'a luat o simplă fotografie de amintire, pe care s'arele au refu-zat s'a interese.

Asupra acostei excursii, în presă nu a apărut decât o informație de câteva rînduri.

Dar a fost destul pentru că să se prindă rostul pactului Codreanu-Maniu.

După publicarea acostea, întrevădere CODREANU-GEROTA-FORTU, în singurăstata dela Predeal.

Cine știe ce s'a pus acolo în cale, își spuneau lupescanii, îngrozit de perspectivele sărării pernei.

Țara înșeși a fuțeles dintr'a-rumcatură de ochii Codreanu, Ma-niu, Gerota, Fortu.

Pact anti-Lupescan!

Rezultatul a fost că la alegerele dinaintea Crăciunului, guvernul Lu-pesții a fost alungat de votul na-ției.

I. Diaconescu

MESIANISM ROMANESC

Prin legionarism neamul românesc a realizat acest fenomen unic în istoria modernă a Europei: o mișcare politică structurată religios. Singura mișcare politică, care își are temelie în teologia creștină. Aci stă unicitatea inegalabilă a mișcării legionare.

Oridecătorei sentimentele care conduc o colectivitate iau o intensitate mare în înținderea lor, ele tind să capete o notă religioasă. Dar aceasta este numai o formă și nu fondul religios al mișcării, fiindcă acest misticism, această quasi-religiozitate se rezolvă de cele mai multe ori în obiective omenești, nu transcendente. Religiozitatea adevărată există numai acolo unde există un obiect al ei transcendent, unde există la capătul ei Dumnezeu.

Legionarismul este în primul rând credință în Dumnezeu.

Victor P. Gărcăneanu

TELUL FINAL AL NEAMULUI

Este viața?
Dacă este viața, atunci nu interesează mijloacele pe care neamurile le întrebunțează spre a și-o asigura. Toate sunt bune, chiar și cele rele.

Se pune deci problema: După ce se conduc națiunile în raport cu alte națiuni? După animalul din ele?

Țelul final nu este viața. Ci INVIEREA. Invierea neamurilor în numele Măntuitorului Isus Hristos. Creația, cultura, nu-i decât un mijloc, nu un scop, cum s'a crezut, pentru a obține această inviere. Este rodul talantului, pe care Dumnezeu l-a sădit în neamul nostru, de care trebuie să răspundem. Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toți morții și cu toți regii și împărații lor. Acest moment final, „invierea din morți“, este țelul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înalța un neam.

Corneliu Zelea Codreanu

Ultima oră

Cu gândul la Căpitan

«CU GÂNDUL LA CAPITANUL NOSTRU, LA CEI MORȚI ȘI LA CEI VII, MERGEM ÎNAINTE PE SINGURUL DRUM CE NE-A RAMAS».
«CAMARAZII, HOTĂRÂREA S'A LUAT, VICTORIA E ÎN PIEPTURILE NOASTRE».
NICI O PUTERE DIN LUME NU NE VA ÎMPIEDICA SĂ DAM NAȚIEI LINIȘTEA ȘI DREPTATEA DUPA CARE E ÎNSETATĂ.

HORIA SIMA

(Din manifestul adresat românilor la 1 Septembrie 1940).

Iadul de foc dela Londra

BERLIN, 12 (Radio-press). — Azi a început a sasa noaptea de groază pentru populația londoneză de pe urma atacurilor aeriene germane, cari continuă mereu în mod sistematic și cumulat.

Aviația germană a trecut din nou în cursul zilei de Joi barajul apărării antiaeriene a Angliei de Sud. Timpul senin a permis avioanelor germane să zboare deasupra baloanelor de baraj. Focurile trase de apărarea inamică nu au avut niciun efect. Avioanele germane au pu-

lut arunca bombele lor asupra Londrei fără a fi aproape de loc stânjenite.

Alte formațiuni germane primiseră ordinul să fotografieze devastările provocate de bombe în cartierelor londoneze. În unele locuri norii de fum împiedeau vizibilitatea.

Avioanele germane nu au executat numai raidul împotriva Londrei dar au vizitat deasemenea alte localități care fuseseră allele trecute puternic bombardate.

Populația Londrei îngrozită fuge din oraș

Avioane de recunoaștere germane nu au constatat Joi în seri că, vântul din vântul, mai multe călătorii din oraș au fugit din Londra și au schimbat complet aspectul.

S'a observat în total 38 de incendii care nu au fost stinse, printre care și un focar de incendiu de oțel dintr-o fabrică de metru în diametru.

Organizația industriei britanice ar fi răsturnată imediat ce contratele din Londra nu vor mai funcționa și imediat ce actele ar fi distruse, birourile părășite, personalul administrativ ar fi dispersat, lucrătorii ar fi fugit.

Informații primite din Londra arată că în urma pierderilor suferite de sistemul de apărare antiaeriană în cursul ultimelor cinci nopți, baterii de artilerie antiaeriană au fost aduse de pretutindeni spre capitală. Prin urmare, este clar că apărarea Londrei n'a putut fi îndără deodată stabilindu-se apărarea restului țării.

Sfințirea Capelei legionare din Berlin

Grupul legionarilor refugiați în Germania a luat inițiativa ridicării unui loc de închinare pentru românii creștini din această țară.

Prin grija și făgăduințele lor, până la împlinirea acestui scop, legionarii din Capitala Reichului, se va sfinți astăzi 13 Septembrie, de ziua Căpitanului, «Capele legionară din Berlin».

Tragedia istorică a poporului român a fost că lupta se împotriva păturii străine de neam, mișcarea lui Codreanu în drumul său spre putere s'a orientat și cu voia Regelui Carol. Iar fi fost ușor lui Carol să folosească pentru țară pe Codreanu și pe legionarii săi. Căleș în această direcție era netrecută căci mișcarea legionară era conștientă de necesitatea formării unei monarhii. Carol totuși n'a făcut nimic din aceste posibilități. În concepția sa Monarhia nu trebuia să tolereze în afară de Suvran un factor egal în Sfatul Subalternilor săi.

Avioanele germane atacă regiunea Londrei

BERLIN 12 (Rador). — Agenția D. N. B. află din izvor englez că au fost aruncate bombe în regiunea Midlands.

Rapoartele engleze privitoare la stricăciunile te-

pricinuite în regiunea Londrei arată că avioanele germane și-au extins activitatea pe o suprafață mai mare a orașului, decât în cele două nopți precedente.

Franța a alocat 50 miliarde franci pentru întreținerea armatei germane ocupante

VICKY 12 (Radio-press). — Monitorul Oficial publică Decretul-lege prin care Banca Franței pune la dispoziția trezoreriei un avans de 50 miliarde franci pentru întreținerea

armatei germane de ocupație. Guvernul Reichului, pe baza tratatului de armistițiu, a fixat cheltuielile armatei ocupante în sumă de 20 milioane mărl pe zi, începând dela 25 Iunie, ziua armistițiului.

Avioanele germane sunt în permanență pe cerul Londrei.

BERLIN 13 (Rador). — Agenția D. N. B. transmite: Aviația germană a trecut din nou în cursul zilei de Joi barajul apărării antiaeriene a Angliei de Sud.

Timpul senin a permis avioanelor germane să zboare deasupra baloanelor de baraj. Focu-

rite trase de apărarea inamică nu au avut nici un efect. Avioanele germane au putut arunca bombele lor asupra Londrei fără a fi aproape deloc stânjenite.

ALTE FORMAȚIUNI GERMANE PRIMISERĂ ORDINUL SĂ FOTOGRAFIEZE DEVASTĂRILE PROVOCATE DE BOMBE ÎN

Represaliile germane vor continua cu sporită intensitate

BERLIN 13. — Corespondentul agenției D. N. B. depe front transmite următoarele: Deoarece reose, în urma atacurilor aeriene ale aviației britanice împotriva orașelor Hamburg, Bremen și Berlin că strategica britanică nu vrea să renunțe să terorizeze populația civilă, represaliile a viației germane împotriva Londrei și altor orașe vor continua.

ave militare și importante pentru conducerea războiului, cum sunt de pildă cele arătate în comunicatul militar de Joi.

Ataceurile date în ultima vreme au provocat noal și violente incendii, în doosebi în decuri.

În depozitele de petrol, situate în apropiere de gara Tamisiei, incendiiile nu au încetat să provoace pagube considerabile din ziua de 8 Septembrie.

Vista industrială pe cele două maluri ale Tamisiei a fost în mod vădit foarte grav străduțată.

La Liverpool, Birkenhead, Cardiff și la Bristol, în porturi și în cartierele industriale au fost provocate numeroase incendii.

Mărturia d-lui Gen. Antonescu, despre Căpitan

La procesul din Mai 1938, pe care un regim de cumpănită umilă și înfrângere pentru neamul românesc înărdănișe să deschidă Căpitanului sub cupănt de strădare de țară, în adouă din răspunsurile conducătorului de azi al țării, d. general Antonescu:

D. C. Z. CODREANU: A constatat d. general din convorbirile pe cari le-am avut cu d. sa, că mă grăbeam să vin la putere?

D. GENERAL ANTONESCU: Din contră, din conversațiile avute am constatat că nu era preocupat de această problemă, el numai de binele țării.

D. C. Z. CODREANU: Mă credeți d. general capabil pe mine de a provoca vre-o rasvărită sau vrea război civil?

D. GENERAL ANTONESCU: Dacă mi-ar fi făcut această impresie, nu aș fi stat de vorbă cu d. Codreanu.

D. Codreanu a avut o atitudine foarte frumoasă față de interesele țării.

ARHANGHELUL

LEGIUNEA, cea mai mare înfăptuire a poporului român

Un articol din „Voelkischer Beobachter”

«Voelkischer Beobachter» din 10 Septembrie 1940 publică un articol al corespondentului său din București, d. K. H. Theil, intitulat «România pe drumul către națiune».

Comandant jertfite sângeroase ale legionarilor și posibilitățile pierdute, ziarul scrie:

«Pierderea pentru poporul român ar fi fost mai mică dacă n'ar fi existat decât un conflict din cele obișnuite în România între un grup al opoziției și guvernului care era la putere în toamna anului 1938.

Legiunea lui Codreanu însemna

înă mai mult decât un partid oarecare de opoziție. Însemna prima mișcare autohtonă națională a României. În lăunile sale fundamentale era mistică. Tinea seama de fanatismul strămoșilor români, tei căștigase cele mai bune elemente ale țărănimii românești cel sănătos. Constituia primul protest organizat împotriva dominației străinilor și salariaților lor în România. Înabuzarea acestei mișcări protestatare a costat poporul român o mare parte a celor mai valoroase forțe.

Tragedia istorică a poporului român

Tragedia istorică a poporului român a fost că lupta se împotriva păturii străine de neam, mișcarea lui Codreanu în drumul său spre putere s'a orientat și cu voia Regelui Carol. Iar fi fost ușor lui Carol să folosească pentru țară pe Codreanu și pe legionarii săi. Căleș în această direcție era netrecută căci mișcarea legionară era conștientă de necesitatea formării unei monarhii. Carol totuși n'a făcut nimic din aceste posibilități. În concepția sa Monarhia nu trebuia să tolereze în afară de Suvran un factor egal în Sfatul Subalternilor săi.

s'au declarat gata de a tăia din rădăcina corpul comandanților legionari fără a ține cătuși de puțin seama de faptul distrugerii celor mai mari înfăptuiri ale poporului român.

Fiește, scoatele Regelui a avut un defect fatal. Într-o Europă pacifică în care n'ar fi fost nevoie să se sprijina atât de mult pe totalitatea poporului român, scoatele poate săr și totuși. Căușă tute grelele probleme de politică externă l-au silit să facă apel la totalitatea poporului român, temelia subredă a domniei sale s'a prăbușit doar în câteva săptămâni.

Înlăturarea străinilor din conducerea țării

Azi în capul Statului e un bărbat care se bucură de încrederea legionarilor. Pe tron s'a suit un Regalinar ale cărui simpatii pentru mișcarea legionară sunt cunoscute. Cu aceste elemente s'a constituit posibilitatea de refacere lăuntrică a Statului Român. Tot ce visase odată Codreanu poate fi adus la îndeplinire. Principala țintă a luptei legionarilor: acapararea puterii de către străinii de neam e înlăturată; reprezentanții lor cel mai de seamă sunt în închisoare sau cu domiciliu forțat. Prăpăstia dintre țărănimie și conducerea statului dispărută. Drumul dela popor la națiune, adică dela formarea unei mase populare, vegetând nestătătoare, îmbucăță până acum de ml de curent, într-o comunitate dără și conștientă de o țintă bine determinată.

acei drum e liber. Nici un popor n'a fost cruțat de jertfe ce se aduc pe acest sul. Spre mângăiere trebuie să se amintescă despre aceste jertfe mai mari din istoria universală a poporului român care a depășit în elipa de față o etapă — poate una din ultimele etape — pe drumul desăvârșirii sale ca națiune.

Conferința dela Viena

VIENA 12 Sept. (tp). — Precum s'a relatat deja, a fost terminată la Viena conferința dunașă prin publicarea unui comunicat.

La conferința au luat parte: în numele Bulgariei ministrul extraordinar și plenipotențiar, d. Nincic, pentru Germania ministrul plenipotențiar, d. dr. Martius, pentru Italia consulul general clasa I-a, d. Sileni, pentru Ungaria consilierul de legație, d. von Kwassay și pentru Slovacia consilierul de legație, d. Orszagh.

Declarațiile de avere ale foștilor demnitari ai Statului

Președinția Consiliului de Miniștri comunică:

Cu începere dela data de 12 Septembrie 1940, declarațiile de avere pe care trebuie să le facă foștilor demnitari ai Statului, nu se mai depun la Președinția Consiliului de Miniștri, ci la Secretariatul Comisiunii pentru controlul și declararea averilor, care funcționează în palatul Sturza (foștul Minister de Externe), Piața Victoriei.

Numărul comitatelor înființate în partea cedată din Transilvania

BUDAPEȘTA, 13. — Ministrul de interne ungar a organizat în partea Transilvaniei, cedată Ungariei, un număr de 19 comitate.

Biruința pământescă a Căpitanului și supremul său sacrificiu sunt prăsnuțite astăzi în Capitală de toată suflarea românească.

Încă de dimineață, străzile s'au pregătit sărbătorite să primească în cinștire și pioșenie biruința legionară și minunea românească.

Posturile germane de radio au comemorat ziua Căpitanului

BERLIN 13. — Programul emisiunilor în limba română a posturilor radio-germane de aseară dela orele 20.20 și 22.35, a fost închinat comemorării Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu.

Crainicul postului de radio «Dunărea», într'un editorial radiofonic, a conturat personalitatea Căpitanului insistând asupra vieții sale de luptă pentru binele Patriei. A subliniat

semnificația jertfei lui supreme pentru credința legionară.

Momentul cel mai impresionant a fost când a plăc impenabilă a cornudus, vocea autentă a Căpitanului, profeta sa, asupra biruinței legioare, care s'a realizat așa de strălucit în ultimele zile.

Impresionanta închinare s'a terminat cu imnul «Sfinții tinerete legionară».

Un discurs al Căpitanului din 1937

Disc radio-difuzat aseară de postul de Radio-Dunărea

DRAGI CAMARAZI, După 15 ani de luptă, de prigoană și de jertfe, tineretul României trebuie să știe că ceasul biruinței legionare nu mai este departe.

Toate încercările de vrăjmășie vor fi strivite de cumpărare a sufletelor, toate încercările de desbinare și toate trădările vor cădea la pământ.

Priviți drept în ochi pe toți tiranii voștri. Indurați cu resemnare orice lovitură, suportați orice chin, căci jertfa noastră e tăturoasă, va fi temelia de fier, de trupuri frante și de suflete chinuite a biruinții.

Acei ce vor cădea dintre noi, vor avea nume și morminte de eroi.

Iar cei ce ne vor ucide, vor purta nume de trădători, și vor fi blestemați din neam în neam.

Din adăncuri se înalță biruința Legionarului. Cu sufletul său de stăruie, cel ce cred că-l pot învinge ea și cei ce cred că-l pot cumpăra, se vor convinge în curând, dar prea târziu, că s'au înșelat.

CORNELIU Z. CODREANU

Discursul Căpitanului din 1937 este un document istoric care prezintă viziunea sa asupra națiunii și a misiunii sale. El vorbește despre lupta pentru libertate și pentru unirea tuturor românilor. El este un exemplu de curaj și de devotație pentru țară.

Solemnițările de astăzi au început într'o atmosferă măreață

Țara întreagă prăznuiește azi pe ziditorul învierii românești

Din toate colțurile orașului, în păcuri mai mari sau mai mici, legionarii și întreaga populație acestui neam care și începe viața nouă se îndreaptă spre Casa Domnului și mai apoi spre Casa Căpitanului, să aducă închinăciunea sa mândra ziditorului învierii românești.

La orele 9, la biserica Sf. Ilie Gorganai a început slujba religioasă. În clipa când «Buna Vestire» apare, coloanele de legionari se îndreaptă spre Casa Verde.